

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a JUDr. Faisala Husseiniho ve věci

žalobce: **J. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Suchardou
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha

proti
žalovanému: **Městský úřad Pohořelice**
sídlem Vídeňská 699, 691 23 Pohořelice

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **H. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Stanislavem Kráčmerem
sídlem V Holešovičkách 1579/24, 180 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2018, č. j. MUPO-56932/2018/SU/DVJ, sp. zn. SZ MUPO 12328/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice ze dne 12. 12. 2018, č. j. MUPO-56932/2018/SU/DVJ, sp. zn. SZ MUPO 12328/2018, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč k rukám Mgr. Vojtěcha Suchardy, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 96 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“) udělil oznamovateli, H. K., územní souhlas k realizaci záměru „*Oplocení pozemku parc. č. X X*“ při společné hranici s pozemkem parc. č. X v k. ú. X (dále jen „předmětný záměr“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v žalobě namítá, že územní souhlas byl vydán bez jeho vědomí, nadto předmětný záměr končí zhruba 10 cm od pozemku žalobce, a je tedy postaveno mimo povolenou výměru, neboť je vedeno i na pozemku parc. č. X v k. ú. X, bezprostředně sousedící s pozemkem žalobcem. K umístění oplocení na tento pozemek se územní souhlas nevztahoval. Žalobce dále namítá, že umístění předmětného záměru je v rozporu s podmínkami pro možnost udělení územního souhlasu dle § 96 odst. 1 stavebního zákona, neboť v územním plánu městysu Troskotovice je plocha, na němž je oplocení umístěno, vedena jako plocha veřejného prostranství, a nejedná se tudíž o zastavěnou či zastavitelnou plochu.
4. Žalobce rovněž uvádí, že realizací předmětného záměru došlo k vybudování nebezpečného dopravního řešení při výjezdu z pozemku žalobce na veřejnou komunikaci, a to aniž by k tomu dal žalobce souhlas, nebo by realizace předmětného záměru byla konzultována s obecní policií. Žalobce dále namítá, že předmětný záměr nezapadá do rázu ulice, nerespektuje urbanistický charakter dané lokality a je v rozporu s regulativy a požadavky územního plánování. Zároveň napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě záměru, který postrádá náležitosti dle § 96 odst. 3 stavebního zákona, zejména stanovisko vlastníků dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem a souhlasy osob, jejichž vlastnické právo může být záměrem přímo dotčeno.
5. Žalobce uzavírá žalobu tvrzením, že vydání napadeného rozhodnutí způsobem, jakým učinil žalovaný, bylo provedeno za účelem vyloučit vlastníky přilehlých nemovitostí, jejichž vlastnická práva by umístěním záměru mohla být dotčena, z možnosti bránit se v řízení o vydání územního souhlasu tak, jak to zákon umožňuje.

III. Vyjádření žalovaného a obsah dalších podání

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že oznámení záměru disponovalo všemi předepsanými náležitostmi a záměr byl dle posouzení žalovaného v souladu se zákonnými požadavky pro vydání územního souhlasu. Žalovaný přitom přezkoumal oznámení záměru ze všech zákonem předepsaných hledisek. K tvrzení, že předmětný záměr byl rozšířen i na pozemek parc. č. X v k. ú. X žalovaný uvádí, že k umístění tohoto záměru

nebyl napadeným rozhodnutí vydán souhlas, nebyl ani předmětem oznámení záměru. Žalovaný dále uvádí, že předmětný záměr je v zastavěném území, pozemek parc. č. X v k. ú. X byl vytvořen oddělením od pozemku parc. č. X a byl prodán H. K. Předmětný záměr taktéž není v rozporu s cíli územního plánování, uvedená plocha je vedena jako stabilizovaná plocha veřejného prostranství a přípustné stavby jsou zde již vybudovány. Závěrem žalovaný popírá, že by řízení o vydání napadeného rozhodnutí bylo vedeno jakýmkoliv tendenčním či účelovým způsobem.

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobce toliko setrvává na svých tvrzeních, vyjádřených již v žalobě proti napadenému rozhodnutí.
8. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že na základě napadeného rozhodnutí a dalších informací od žalovaného v dobré víře rozšířila předmětný záměr i na pozemky, které nebyly předmětem napadeného rozhodnutí. Zejména realizace oplocení na pozemku parc. č. X v k. ú. X tak není dle osoby zúčastněné na řízení předmětem řízení nyní projednávané věci. To dokazuje i skutečnost, že ve vztahu k tomuto pozemku probíhá kvůli realizaci stavby oplocení samostatné řízení o odstranění stavby, spojené s řízením o dodatečném stavebním povolení. Dle osoby zúčastněné na řízení neměl být žalobce informován o probíhajícím řízení o udělení územního souhlasu, neboť jeho pozemek vůbec nesousedí s pozemky, na nichž měl být dle oznámení předmětný záměr realizován. Zároveň žalobce nemůže reprezentovat veřejný zájem, od toho dle osoby zúčastněné na řízení existují správní orgány. Nadto není pravdou, že žalobce nebyl o předmětném záměru informován, neboť osoba zúčastněná na řízení manželku žalobce o realizaci předmětného záměru písemně informovala. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s tvrzením, že by na ploše veřejného prostranství nemohl být předmětný záměr realizován – pozemek parc. č. X v k. ú. X se nachází v zastavěném území, a udělení souhlasu tak bylo v souladu s podmínkami dle § 96 odst. 1 stavebního zákona.
9. Osoba zúčastněná na řízení taktéž nesouhlasí s tvrzením o vytvoření nebezpečné dopravní situace při výjezdu žalobce z jeho pozemku. V první řadě je dle osoby zúčastněné na řízení u pozemků v okolí ulice oplocení běžné, zároveň jediným důvodem, proč žalobce nesouhlasí s vydáním napadeného rozhodnutí, je skutečnost, že žalobce parkuje své vozidlo na pozemku osoby zúčastněné na řízení. Dle osoby zúčastněné na řízení bylo oznámení záměru v pořádku, obsahovalo veškeré relevantní náležitosti a přílohy, a naopak některé přílohy ani obsahovat nemuselo. Co se týče souhlasu vlastníků dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, k tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že vlastníkem dopravní infrastruktury je městys Troskotovice, který v zastoupení starostou souhlasil s předmětným záměrem, a tudíž i udělil své souhlasné stanovisko s realizací předmětného záměru z pohledu vlastníka dopravní infrastruktury. Konečně osoba zúčastněná na řízení uvádí, že předmětný záměr realizovala v dobré víře na základě napadeného rozhodnutí, učinila tak k ochraně svého zdraví a majetku, o něž jí vznikla obava v důsledku sousedských sporů s žalobcem a jeho manželkou, a odstraněním předmětného záměru by došlo ke vzniku závažné škody na straně její straně.
10. V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení pak žalobce nad rámec argumentů, vyjádřených již v žalobě proti napadenému rozhodnutí, toliko doložil stanovisko Policie České republiky k podpoře svého tvrzení o vytvoření dopravně nebezpečné situace realizací předmětného záměru.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Krajský soud se předně zabýval vadami napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Jednou z takových vad je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – jedná se o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého „*ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.*“). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
13. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu.
14. Po důkladném seznámení se s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného a s obsahem správního spisu je krajský soud nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje v odůvodnění toliko podmínky pro realizaci záměru, obsahující zejména technický popis záměru a následně posouzení podmínek pro možnost udělení územního souhlasu. Posouzení podmínek pro možnost udělení územního souhlasu je však formulováno pěti jednoduchými odrážkami, které

v podstatě kopírují znění § 96 odst. 1 a § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a následně konstatováním, že podmínky § 96 odst. 3 stavebního zákona byly oznamovatelem splněny. Takové odůvodnění je zcela nedostačující, neboť obsahuje toliko konstatování, že osoba zúčastněná na řízení splnila podmínky pro udělení územního souhlasu, aniž by z napadeného rozhodnutí jakkoliv vyplývalo, že se žalovaný splněním těchto podmínek skutečně zabýval. Z napadeného rozhodnutí taktéž vůbec nevyplývá, že by se žalovaný zabýval tím, zda předmětný záměr splňuje podmínky § 90 stavebního zákona, jak mu ukládá § 96 odst. 4 stavebního zákona. Zejména se žalovaný vůbec nezabýval souladem oznamovaného záměru s územním plánem, což mu zákon ukládá podle § 96 odst. 4 ve spojení s § 90 odst. 2 a § 96b odst. 1 stavebního zákona (stavební úřad sám posuzuje namísto orgánu územního plánování, zda je stavba v souladu s územně plánovací dokumentací, jestliže je předmětem řízení stavba podle § 103 odst. 1 stavebního zákona).

15. Krajský soud tak napadené rozhodnutí nemohl přezkoumat, neboť vůbec není zjevné, z jakých úvah a jakých důkazů žalovaný při svém rozhodování vycházel, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
16. Nad rámec výše uvedeného, toliko jako *obiter dictum*, krajský soud považuje za podstatné podotknout, že podle § 96 odst. 7 stavebního zákona platí, že „[d]ojde-li ke zrušení územního souhlasu po povolení stavby, územní souhlas ani územní rozhodnutí se již nevydává.“ Předmětné ustanovení je promítnutím zásady ochrany práv nabitých v dobré víře do stavebního zákona. Jak uvedl již například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 45 A 61/2012-46, „[s]oukromá osoba již nemá povinnost si dodatečně ověřovat, zda určité rozhodnutí či souhlas, kterými jí orgán veřejné moci založil nějaké subjektivní právo (zde umístění oplocení), byly vydány v souladu se zákonem a prováděcími předpisy. Naopak je zcela legitimní, spoléhá-li tato osoba na to, že akt vydaný orgánem veřejné moci v její prospěch v souladu s právními předpisy bude. V tomto ohledu je třeba připomenout princip presumpce správních aktů, podle něhož je každý veřejnoprávní akt považován za formálně a obsahově správný, dokud není zákonem předvídaným způsobem zrušen (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/2001).“
17. Ke stejným závěrům dospívá i odborná komentářová literatura: „V tomto ustanovení [§ 96 odst. 7 stavebního zákona] je řešena vazba povolovacích režimů na územní souhlas. Je zde nastavena situace, kdy v následných postupech po právní moci stavebního povolení nebo udělení souhlasu s ohlášenou stavbou anebo dalších povolovacích procesech dojde ke zrušení územního souhlasu. V těchto případech se již nový územní souhlas nemusí vydávat a stavba je následně realizována pouze na základě stavebního povolení či jiného úkonu stavebního úřadu. Toto ustanovení je svojí povahou de facto normou hmotněprávní, neboť upravuje případ, v němž se územní souhlas nevydává.“ (Macháčková, J. § 96 [Územní souhlas]. In: Macháčková, J. a kol. *Stavební zákon*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2018, s. 686.). „Územní souhlas nepozbývá platnosti, pokud bylo na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle stavebního zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, nebo pokud bylo v době jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává, nebo, když vzniklo na základě oznámení stavebního záměru posouzeného autorizovaným inspektorem podaného v době platnosti právo stavební záměr realizovat, nebo jestliže byla na základě návrhu veřejnoprávní smlouvy nabízející stavební povolení podaného v době jeho platnosti uzavřena tato veřejnoprávní smlouva a tato veřejnoprávní smlouva

nabyla účinnosti.“ (Průcha, P., Gregorová, J. § 96 - Územní souhlas. In: Průcha, P. a kol. *Stavební zákon: praktický komentář: podle stavu k 1. lednu 2017*. Praha: Leges, 2017).

18. S ohledem na výše uvedené je proto dle krajského soudu podstatné konstatovat, že zrušení napadeného rozhodnutí nemá vliv na zákonnost umístění předmětného záměru, neboť byl předmětný záměr umístěn v dobré víře ve správnost rozhodnutí správního orgánu. Dle § 96 odst. 7 přitom žalovaný již nemůže vést další řízení o územním souhlasu a zároveň, z důvodu, že předmětný záměr je stavbou oplocení dle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona, není k realizaci předmětného záměru potřeba stavební povolení ani souhlas s ohlášením stavby.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.].
20. Krajský soud takto rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného, replika k vyjádření osoby zúčastněné na řízení) ve výši $4 \times 3 100$ Kč a čtyři režijní paušály ve výši 4×300 Kč, tedy celkem 13 600 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 856 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
23. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 19 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
24. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud této osobě náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu